

at skabe ny praksis og ny tradition, går skridtvis frem. I denne forbindelse har det betydning, at det af finansministeren nedsatte udvalg angående statens regnskab og budget stadig består, og jeg går ud fra, at finansministeriet stadig vil være i føling med dette udvalg under den kommende udvikling. Jeg går også ud fra, at finansudvalget vil yde en meget aktiv medvirken under fastlæggelsen af den nye praksis. Det samme gælder statsrevisionen, og jeg håber også, den nye ordning vil sætte sine spor i statsrevisorernes årlige beretning, der unægtelig tiltrænger en rationel begrænsning af stoffet i forbindelse med en hurtigere ajourføring af sagernes behandling. Samtidig tror jeg, at såvel statsrevisionen som finansudvalget bør våge stærkere over, at de af hovedrevisorerne og statsrevisionen påpegede fejl eller forsømmelser bliver taget til følge af administrationen.“

Som ordfører for kommunisterne udtalte *Alfred Jensen* bl. a.:

„Den kommunistiske gruppe har ikke stillet noget ændringsforslag til dette forslag til beslutning. Det betyder imidlertid ikke, at vi er tilfredse med den udformning, det har fået. Det er vi ingenlunde, for vi mener ikke, det løser det problem, der skulle have været løst gennem overvejelserne og forhandlingerne i det nedsatte udvalg. Det er muligt, at det, der her foreslås, kan tjene til at rationalisere arbejdet her i folketinget og i finansudvalget fremefter, men det forekommer mig ikke helt at være det afgørende.

Da denne sag blev rejst, skete det, som det er blevet bemærket, ved overgangen til den nye forfatning og etkammerssystemet. Man gjorde i denne forbindelse opmærksom på, hvor lukket finansudvalget var, og hvor nødvendigt det var, at offentligheden fik indblik i, hvad der foregik der. . . .“

Oluf Pedersen (DR) fandt det uheldigt, at man giver bevillinger, inden en sag har været gjort tilgængelig for offentligheden, og inden bevillingen er vedtaget i folketinget. „Det er i denne forbindelse, man har talt om, at der burde være offentlige møder i finansudvalget. Det nåede man ikke frem til — og jeg vil i og for sig heller ikke gå ind for det — men vi nåede frem til, hvad jeg vil anerkende: at aktstykkerne nu kommer frem til underretning for tingets medlemmer og for pressen. Jeg forstår, at tingets formand vil være meget velvilligt indstillet overfor muligheden af, at en sag i en given situation kan komme frem til behandling her i tinget. Men det ideelle ville selvfølgelig være — og det var det, vi tilstræbte, men det er jo ikke det, der foreslås her — at bevillingerne var givet, inden man brugte pengene. Vi kan godt i dette forslag til beslutning se et skridt fremad imod målet, men vi mener ikke, at det, der her er fremkommet, er tilfredsstillende; vi må frem til, at man her i tinget bevilger pengene, inden de bruges, og skulle det ske, at man skulle vente lidt med at bruge så mange penge, ville vi i mange tilfælde hilse dette med så meget større tilfredshed.“

Ved 2. (sidste) behandling vedtoges udvalgets indstilling enstemmigt.